

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Ξε-
τερικό Φρ. 10
10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κίβκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οι-
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρομίου (Ο
Φθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
(Πλατεία Στουρνάρα, Ξεβάρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΕΤΥΧΕ

το Έκπαιδευτικό Συνέδριο, αν δηλ αυτή η φα-
σαρία έσβυσε σ'α μιά μπουρμπουλίθρα μεγάλη,
πιδ μεγάλη κι' από τη σοφία του κ. Βικέλα
άκμα, δέν φταίνε γι' αυτό οι φτωχοί οι δα-
σκάλοι. Ό,τι περνούσε από το χέρι τους, τδ-
καναν αυτοί. Άφησαν τ'α σπίτια τους, καταξο-
διάστηκαν, κακόπαθαν, κακοκοιμήθηκαν, άκου-
σαν λόγους, δέχτηκαν κατακέφαλα λεκάνες γε-
μάτες μ' άπλυτη σοφία, είδαν τ'α πυροτεχνή-
ματα που ξετινάχτηκαν από την Άκρόπολη κι'
άπ' τ'ο στόμα του κ. Στάη, καμάρωσαν τ'ο ψη-
λό καπέλλο του κ. Βικέλα και του κ. Άργυ-
ροπούλου τ'α θαύματα, κ' επί τέλους οι άνθρω-
ποι είδαν.... κ' έπαθαν, δσα δέν είδε κι' δσα
δέν έπαθε κανείς Ισα με σήμερα.

Άθωοι λοιπόν οι κατηγορούμενοι. Έκείνοι
που πρέπει να δώσουν λόγο για την πανηγυ-

ρική άπιτυχία του είναι οι διοργανωτάι του —
είν' εκείνοι που τ'ο σκάρωσαν για να ρεκλαμά-
ρουν τ'ο υποκείμενό τους, ή για να κάνουν τ'η
δουλίτσα τους — είναι εκείνοι που κατασκευά-
σαν ένα συνέδριο μόνο και μόνο για να αποδείξουν
πως τίποτε σοβαρό δέν μπορεί να γίνη σ' αυτή
τ'η χώρα την καταδικασμένη δλα να τ'α ρεζι-
λεύη κι' δλα να τ'α παρωδή.

Για την άποτυχία του είμαστε, πριν ακόμη
γίνη, βέβαιοι. Με τους στενοκέφαλους διοργα-
νωτές του τ'ο ξέραμε πως άντι να λυθή θα
μπερδεύτανε περισσότερο τ'ο εκπαιδευτικό μας
ζήτημα, — ή πρώτη κ' ή κυριώτερη άφορμή τ'ης
σημερινής καταντίας μας. Τ'ο ξέραμε πως μόνο
λόγια και καυγάδες και πυροτεχνήματα θα-
βγαιναν από τ'ο Συνέδριο. Άπό τ'ο Γιατρικό,
τ'ο Γεωργικό κι' από κάθε άλλο Συνέδριο τέ-
τοια μόνο βγήκαν. Και δέν μπορούσε να κάνη
εξάρτηση τ'ο Έκπαιδευτικό και μάλιστα με τόν
υπερστενοκέφαλο κ. Βικέλαν άρχισύνεδρο. Τ'ο
ξέραμε και γι' αυτό τ'ην συφοριασμένη εκπαίδευση
ούτε τ'η λογαριάσαμε καθόλου. Λογαριάσαμε μόν-
ον τους φτωχούς δασκάλους, τους ελλωτες αυ-
τούς, που παίζει μαζί τους τ'ο κλωτσοσκουφι ή
Πολιτική, κ' είχαμε τ'ην άπαιτηση, όταν ό άρ-
χιφαφλατάς παραμορφωτής τ'ης Παιδείας κ.
Στάης άνέθηκε στο βήμα και μπροστά στον
Βασιλιά και σ'ε τόσο κόσμο μίλησε για τ'ην ά-
ναμόρφωση τ'ης Παιδείας με τ'οση άδιαντροπία
— είχαμε τ'ην άπαιτηση, που λέτε, χιλια όργι-
σμένα στόματα να τ'ο φωνάζουν :

— Λούφαξε, φαφλατά, και τ'ο μόνο που
μπορούσε να κάνης ήταν να σταματήσης τ'ις
πάψεις και τ'ις μεταθέσεις που ληστεύεις μ'
αυτές τ'ο Δημόσιο ταμείο και τυραγνείς τόσο
κοσμάκη άδικα!

Αυτό μονάχα περιμέναμε να γίνη, μ'α κι'
αυτό, βλέπετε, δέν έγινε, άφου δλοι που πήγαν
στο Συνέδριο, Ύψηλότατοι και χαμηλότατοι
μικρόσοφοι και σφοτενεκέδες, πήγαν με τ'ην
πρόθεση να λλληλοκοροιδευτούν.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

άπό τ'ην Κούταλη που δημοσιεύσαμε δ'ω και δυό μη-
νες στο «Νουμά» (στο 82 φύλλο) ακόμα δέν μπορούνε
να ξεχαστούν. Κάθε μέρα μας γράφουν γι' αυτά,
κι' όσοι μας γράφουν δέν ξέρουν με ποι'α λόγια να μ'ε
δείξουν τόν θαυμασμό τους και με ποι'α λαμπερά
χρώματα να μ'ε ζουγραφίσουν τ'ην εύχαρίστηση που
αίσθανθήκανε μελετώντάς τ'α.

Τ'ο πρώτο γράμμα όμως τίποτ' άλλο δέν ήταν
παρά εισαγωγή, να πούμε, σ'το δεύτερο γράμμα που
θα τάρχηθήσουμε από τ'αλλο φύλλο. Ό Στράτος και
ό Φώτης, οι δυό Κουταλιανοί φίλοι, χωρίς να κάνουνε
καμμιά διαλεξη στα «Πανθηναία» και χωρίς να
ποζάρουν πως λύνουν με τ'ις κουβέντες τους τ'ο γλωσ-
σικό ζήτημα, γκωνώνουν τ'α κεφάλια τών δασκάλων
με τ'η λογική και με τ'ην επιστήμη και αποδείχουν
τετραγωνικώτατα πως μερικά ζητήματα για να τ'α
καταπισκοτή κανέννας πρέπει να νάναι όπλισμένοι όχι
μονάχα με όμορφες μπουρμπουλίθρες και με κριτική
άκρεια, παρά με βαθειά μελέτη και με κρίση όρθή.

Τ'α τελευταία προσόντα τ'α κατέχουν και με τ'ο
παραπάνω οι δυό Κουταλιανοί. Γι' αυτό και τ'ο δεύ-
τερο γράμμα τους δέν θ'α διαβαστή, δέν θα μαγειφή,
δέν θα φωτίση μονάχα, παρά θα μείνη και σαν ένα
μνημείο γλωσσικό, άφου μ' αυτό θα ποδειχτή πως
ή Έθνική μας γλώσσα, που τ'η λένε φτωχεια,
όσοι στραβοί δέν μπορούνε να δούνε τους θησαυ-
ρούς τ'ης, είναι τόσο πλούσια που και καθαρή έπι-
στημονική συζήτηση τ'η βγάζει πέρα μιά χαρά και
παλληκαρία.

Τώρα δυό λόγια και για τ'ις καινούργιες έπιφυλ-
λίδες μας : Ό Δάφνης και ή Χλόη τελειώνουν σ'
άλλο φύλλο. Ύστερ' άπ' αυτό έχει σειρά ένα διή-
γημα του κ.Κ. Θεοτόκη, ή «Κασώπη» (ένα κομμάτι
έπικ'ο μεγαλόπρεπο, να τ'ο πούμε, γι'ατ' αλήθεια τέτοιο
είναι), ή «Ίφιγένεια δρ'αμα μ' έλληνική ύπόθεση του
κ. Ίουλιού Έσλιν, μεταφρασμένο από τόν κ. Κώστα
Χατζόπουλο, ό ζεμυαλισμένος «Μοναχογιός» του κ.
Judas Errant και στα μέσα του Μ'η αρχινάει ό
«ΡΟΝΗΝΣΩΝΟΣ» του κ. ΨΥΧΑΡΗ, άνέκδοτο
ρομάντσο γιομάτο δροσιά και ποίηση, που θα ξε-
μουρλάνη νιούς και γέρους και θάρσηση έποχή.

Για τ'ο «Νουμά» έτοιμάζει κι' ό κ. Παλλης τόν
«ΚΥΚΛΩΠΗ» του Εύριπίδη, που ένα χορικό του
δημοσιεύσαμε τ'ο περασμένο Νοέμβρη στο 72 φύλλο.
Άπ' αυτό οι άναγνώσται μας μπορούν να νοιώσουν
τί θ'άναι κι' άλλ'ακρος ό «Κύκλωπας»

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΤΕ

κάποιο ξελάφρωμα αυτές τ'ις μέρες που τ'ο Έθνικό
λεπροκομείο τ'ης όδοϋ Σταδίου είχε σφαλισμένες τ'ις
πίρτες του ; Έμεις δέν σ'ας τ'ο κρύβουμε. Τ'ο καταλά-
βαμε και τ'ο παρκακατάβαμε τ'ο ξελάφρωμα αυτό
αν και τ'ο Έκπαιδευτικό Συνέδριο με τους παπαρδε-
λάδες του μ'ε έκοψε τ'η μισή τ'ην εύχαρίστηση.

14 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Έλία Π. Βουτιερίδη

Και συνάμα τ'ο τ'α λέει δλα ένα πρ'ς ένα. Τόνε
σπλαχνίστηκε από τ'α παρακάλια του ό Άστυλος κι'
άφου μπήκε στο περιβόλι κ' είδε τόν άφανισμό τ'ω λου-
λουδιώνε, είπεν ότι θα παρακαλέσει τόν πατέρα του και
θα ρίξει τ'ο βάρος σ'τ' αλογα, πως σαν τ'αδ'εσαν εκεί
έκαμαν τ'η συφορά κι' άλλα τ'σάκισαν, άλλα τ'α σαλα-
πάτησαν κι' άλλα τ'α ξεριζώσαν, άφου λύθηκαν. Ύ-
στερ' άπ' αυτά τ'ο ευχόντευσαν δλα τ'α καλά ό Λάμω-
νας κ' ή Μυρτάλη κι' ό Δάφνης χαρίσματα τ'οφ'ερνε
κ'ατσιάκια, τυριά, όρνιθες με τ'α μικρά τους, σταφύ-
λια άπάνου στίς κληματόβεργες, μ'ηλα με τ'α κλαριά

τους. Ήταν μέσα στα δ'ωρα και μουσάκτο κρασί τ'ης
Λέσβου, καλότατο για πόσιμο.

Ό Ό Άστυλος τ'α δέχονταν αυτά κ' ύστερ'ις τ'ορ-
ριζε στο κυνήγι τ'ω λαγώνε, σαν πλουσιόπαιδο, που
πάντα διασκεδάζε και που ήθε στην έξοχή για να δο-
κιμάσει καινούργιες χαρές. Μ'α ό Γνάθωνας, σαν άνθρώ-
πος που έμαθε μόνο να τρώει και να πίνει ως που να
μεθύσει, και μ'η όντας τίποτις άλλο παρά στόμα και
κοιλιά κι' όσα ήταν κάτου άπ' τ'ην κοιλιά, δέν είδεν
άψήφιστα τ'ο Δάφνη, όταν έφερε τ'α χαρίσματα έπειδ'η
όμως και φυσικά κυνηγούσε τ'α παιδιά, έμα βρήκεν ό-
μορφιά, που μ'ητε στην πολιτεία δέν τ'ην είδεν, έβαλε
με τ'ο νου του να ριχτεί τ'ο Δάφνη και νόμιζε πως εύ-
κολα θα τόν καταφέρει, σ'α γιδάρης που ήταν. Κι' ά-
ποφασίσαντας αυτά δέν πήγαινε στο κυνήγι μαζί με τόν
Άστυλο, παρά κατέβαινε εκεί που έβοσκεν ό Δάφνης,
παίρνοντας πρόφαση τ'α γιδιά, ή αλήθεια όμως ήταν
πως τ'ο Δάφνη ήθελε να ιδεί. Και κολακεύοντάς τον,
τ'α γιδιά τ'ο παινούσε και τόν παρακάλεσε να παίζει
με τ'ο σουρβυλί του ένα τσοπάνικο και τούλεγε πως
γλήγορα θα τόν κάνει λούτερο, γι'ατι δλα τ'α μπορεί.

Κι' όταν π'α εκείνος άργά έννοιωσε τί ήθελεν ό
Γνάθωνας, τούλεγεν ότι φυσικό είναι να καθαικεύουν
τ'ις γιδές οι τράγοι μ'α κανέννας ποτίς δέν είδε τράγο
να καθαικεύει τράγο, μ'ητε κριάρι άντι για προβα-

τίνες κριάρι, μ'ητε κούκαρα άντις για όρνιθες κούκαρα.
Ό Γνάθωνας όμως ήταν ικανός να τόν άναγκάσει με
τ'η βία, βάνοντας άπάνου του χέρι μ'α ό Δάφνης άν-
θρωπο μεθυμένο και μόλις στεκάμενο στα πόδια του,
άφου τόν έσπρωξε, τόν έρριξε χ'αμου σ'τη γης, και φεύ-
γοντας γλήγορα σ'α σκυλάκι, τόν άφησε πεσμένο κάτου
κ' έχοντας ανάγκη άντρα, όχι παιδιού για να τόν τρα-
βήξει από τ'ο χέρι. Και π'α δέν τόνε ζύγανε καθόλου,
παρά π'οτ' είδ'ω και π'οτ' είκε τ'α γιδιά έβοσκεν, εκείνον
άποφεύγοντας και τ'η Χλόη γυρεύοντας. Μ'α μ'ητε ό
Γνάθωνας τόν κυνηγούσε π'α, σαν έμαθε καλό, ότι δέν
είναι μονάχα όμορφος παρά και δυνατός και ζητούσεν
εύκαιρία να μιλήσει γι' αυτόν στον Άστυλο κι' έλπίζε
να τ'ο τόνε χαρίσει ό νιός, γι'ατι ήθελε πολλές και με-
γάλες χαρές να τ'ο κάνει.

Γ' Μ'α τότες δέν μ'πόρεσε γι'ατι έφτασεν ό Διονυ-
σιοφάνης με τ'ην Κλεαρίστη κ' ήταν ταραχή μεγάλη
άπό ζ'ωα, δούλους, άντρες, γυναίκες. Μ'α ύστερ'ις έφτια-
νεν ένα λόγο κ' έρωτικό και μακρύ. Κ' ήταν ό Διονυ-
σιοφάνης μεσόκοπος π'α, ψηλός όμως κι' όμορφος και
που μπορούσε και με παλληκαρία να παραβ'γει μ'α και
πλούσιος όσο λίγοι και καλός σαν κανέννας άλλος.

Τ'ην πρώτη μέρα που ήρθεν έκαμε θυσία στους
θεούς, που διαφέντευαν τ'ην έξοχή σ'τη Δήμητρα και
στο Διόνυσο και στον Πάνα και στίς Νύφες και

Περαισότερο όμως από μὲς τὸ κατάλαβαν τὸ ξαλαφρώμα αὐτὸ οἱ δυστυχημένοι ὑπάλληλοι, γιατί μὲ τὴν ἀργία τῆς Βουλῆς σταμάτησαν λίγο οἱ παύσεις καὶ οἱ μεταθέσεις τους πού τις ἄγιες αὐτὲς ἡμέρες δημοσιεύονταν μετὰ τὸ σταγονόμετρο.

Ἄμα ξαναρχινήσει τις δουλειές της ἡ Βουλὴ, θὰ μπῆ τὸ σταγονόμετρο κατὰ μέρος καὶ θὰ ξαναρχινήσει νὰ δουλεύῃ τὸ τσουβάλι, ἀφοῦ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ κανονικὰ ἡ Βουλὴ πρέπει οἱ μισοὶ τοῦλάχιστον ὑπάλληλοι νὰ περιηγηθῶνται τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ βουλευταὶ κινοῦν τις γλώσσες τους καὶ τὰ χέρια τους καὶ οἱ ὑπάλληλοι τὰ πόδια τους. Ἄν προσθέσετε καὶ τὴν ρεμούλα τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου, ἔχετε μπροστὰ σας ὀλοζώντανη εἰκόνα τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.

ΤΟΝ ΜΠΕΛΑ ΤΟΥ

ἔχει βροχὴ ὁ κ. Καζάκης μετὰ τὴν κωλοσύνη του. Σὰν νὰ μὴ τὸν ἔφτανε ἡ Μακεδονία καὶ τὰ τόσα ἄλλα ἔθνικα βάρη πού τοῦ ρόρωσαν στὴ ράχη του, νὰ τῶρα πού τὸν ἔστειλαν καὶ στὴν Πάτρα νὰ ὑποδεχθῆ τὸν κ. Κλεμανσώ καὶ νὰ τὸν ξαναγῆσῃ στὴν Ἀθήνα.

Μὰ τί διάβολο! Μονάχα ὁ κ. Καζάκης ρητορεύει στὴ χώρα μας;

Ὅλοι οἱ ἄλλοι δουλεύουν!

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Η'.

(καὶ τελευταίον)

Manchester, Μάρτης τοῦ 1904.

Ὁ κόμπος τῶν προτιμητικῶν δασμῶν, πού ἴσως δὲν τονε λύσει μήτε ἡ μεγάλη ἐπιρροή καὶ φοβερὴ ρητορεία τοῦ Τσαμπερλιν, εἶναι ἀφ' ὅρου τοῦ ψωμιού. Μὴν ἐξάγοντας οἱ ἀποικίες παρὰ θρόφιμα καὶ πρώτες ὕλες, γεννήματα, κρέας, μαλλί, ξυλικὴ κ.τ.λ. ἄλλη προτίμηση δὲν ἔχει παρὰ τὰ φορολογήσῃ ἡ Ἀγγλία ὅσα θρόφιμα φέρνει ἀπ' ἐξω, ἐξαιρώντας μονάχα τ' ἀποικιακά, γιατί ἀδύνατο νὰ φορολογήσῃ

καὶ πρώτες ὕλες δίχως νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀγγλικὴ βιομηχανία.

Τρία τέταρτα τῶν θρόφιμων πού χρειάζεται ἡ Ἀγγλία τὰ προμηθεύεται ἀπὸ ξένους. Μικρὸ μέρος τοῦ ὑπόλοιπου τὸ εἰσάγει ἀπὸ τις ἀποικίες της καὶ τ' ἄλλα γίνονται μέσα στὸν τόπο. Ὅσο ἀκριβήνουν τὰ ξενικά, ὅταν φορολογηθοῦνε μετὰ δασμὸ εἰσαγωγῆς, ἄλλο τόσο δίχως ἄλλο θ' ἀκριβήνουν καὶ τ' ἀφορολόγητα ἀποικιακά καὶ ἐνὶ ὅπῃ. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ κόσμος θὰ πλερώνῃ ἀκριβώτερα ὅλα του τὰ θρόφιμα, τὸ Κράτος θὰ κερδίσῃ μονάχα τὸ δασμὸ ἀπάνω στὰ ξενικά, καὶ ἔτσι δὲ θάξῃ τὰ μέσα, βγαίνοντας ἰσοδύναμους φόρους, ν' ἀλαφρώσῃ τὸν τόπο ἀπ' ὄλο τὸ βάρος τῆς ἀκριβώτερης θροφῆς. Ὅσο μεγαλώνει ἡ εἰσαγωγή ἀπὸ τις ἀποικίες, τόσο θὰ λιγοστεύῃ τὸ εἰσόδημα τοῦ Κράτους ἀπὸ τὸ δασμὸ εἰσαγωγῆς, καὶ ἂν πιτύχῃ καλίστα τέλεια ὁ σκοπὸς τῶν προτιμητικῶν δασμῶν καὶ χάρῃ στις ἀκριβώτερες τιμές κατορθώσουνε μὲ μέρη οἱ ἀποικίες νὰ προμηθεύουν τὴν Ἀγγλία μετὰ θρόφιμα φέρνει σήμερα ἀπ' ἐξω, τὸ εἰσόδημα τοῦ δασμοῦ θὰ λείψῃ καὶ οἱ φόροι θὰ ξαναχρειαστοῦν. Γότες ὁ τόπος θὰ φορολογηθῆ τὸ ἴδιο ὅπως πρὶν καὶ θ' ἀκριβοπλερώνῃ κιόλας τὴ θροφὴ του. Καὶ νὰ λιγοστεύουν ὅμως οἱ φόροι ἄς ποῦμε ἀπάνω σὲ ζάχαρη, καφὲ, τσάι, καπνὸ κ.τ.λ. δὲν ἀλαφρύνεται ἔτσι ὁ φτωχὸς πού θ' ἀγορεύῃ ἀκριβώτερα τὸ ψωμί του. Καὶ δε θὰ ὑποφέρουν μονάχα οἱ πῶ φτωχοί. Ἀκριβώτερη θροφὴ φέρνει ἀκριβεία σὲ ὅλα. Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς εἰσοδήματα, μιστοὶ καὶ μεροκάματα θ' ἀξίζουνε λιγώτερο παρὰ πρὶν. Θὰ ζημιωθῇ λοιπὸν καθε κοινωτικὴ ἀρχὴ, ἂν καὶ πολὺ περισσότερο θὰ ὑποφέρουνε δίχως ἄλλο τὰ ἑκατομμύρια κόσμος πού μόλις βγαίνει ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσῃ.

Πὼς ὅταν ἀκριβήνῃ ἡ θροφὴ θὰ μεγαλώσουν καὶ οἱ μιστοὶ καὶ τὰ μεροκάματα δὲν τὸ ξέρουμε. Ἀπὸ πού καὶ ὡς πού θὰ μεγαλώσουν; Ἢ ὅτε θὰ πηγάζῃ τέτοια γενικὴ ἐμπορικὴ ὠφέλεια πού νὰ μπορῇ ὁ βιομηχανὸς νὰ καλοπλερώνῃ τὸν ἐργάτη; Ἄν ὑποθέσουμε πὼς χάρῃ στὸ σύστημα προτιμητικῶν δασμῶν κατὰ λίγες βιομηχανίες θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ μεγαλῆτερο ἐμπόριο μετὰ τις ἀποικίες, ὅλες οἱ ἄλλες ὅμως ἀντί νὰ κερδίσουνε θὰ ζημιωθοῦνε, γιατί ἡ γενικὴ ἀκριβεία θὰ μεγαλώσῃ τὸ ἐξόδα παραγωγῆς καὶ τότες δυσκολώτερα θὰ συναγωνίζετα ὁ Ἀγγλὸς βιομηχανὸς μέσα στις ξένες ἀγορές, ἀκόμα μάλιστα καὶ στις ἴδιες τις ἀποικίες. Τὸ ἐντόπιο ἐμπόριο, πούναι πολὺ σημαντικώτερο τοῦ ἐξωτερικοῦ, αὐτὸ βέβαια δὲ θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ προτιμητικὸς δασμούς, θὰ ζημιωθῇ

ὅμως καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀκριβεία πού ἐνῶ θὰ περιορίσῃ τὰ μέσα τοῦ κόσμου νὰ ἐξοδιάξῃ, θὰ μεγαλώσῃ τὰ ἐξόδα τῆς παραγωγῆς. Ὅσοι δουλεύουνε στὸ ἐντόπιο ἐμπόριο, χτίστες, ἀμαξάδες, καρβουνάδες, ἐμποροῦπάλληλοι, γραμματικοὶ κ.τ.λ. καθὼς καὶ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, σιδηροδρόμων, δῆμων, ἐταιριῶν, κ.τ.λ. αὐτοὶ βέβαια δὲ θὰ βγαζοῦν μεγαλῆτερος μιστοὺς καὶ μεροκάματα. Ἄν πάλι μεγαλώσουν τὰ μεροκάματα, τότες τὸ ἐξόδα παραγωγῆς καὶ ἡ ἀκριβεία τοῦ τόπου θὰ μεγαλώσουν ἀκόμα περισσότερο καὶ ἀκόμα δυσκολώτερα ὁ Ἀγγλὸς βιομηχανὸς θὰ συναγωνίζετα τοὺς ξένους. Εἶναι ζήτημα λοιπὸν ἂν ὅταν ἀκριβήνουν τὰ θρόφιμα δὲ θὰ ζητήσῃ μάλιστα ὁ κεφαλαίουχος νὰ περιορίσῃ τὰ μεροκάματα, καὶ δὲν ἔχει λόγον πὼς ἡ προσπάθεια τοῦ ἐργάτη ἀπὸ τὴ μιὰ νὰ κερδίῃ περισσότερα, γιατί ἀκριβήνῃ ἡ θροφὴ, καὶ τοῦ κεφαλαίουχου ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ περιορίσῃ τὰ ἐξόδα παραγωγῆς, θὰ φέρῃ ἐργατικὴς διαφορὲς καὶ ἀπεργίες, μετὰ πολυσήμαντα ἐμπορικὰ ἀποτελέσματα.

Κοντὰ στ' ἄλλα, εἶναι καὶ ἀδύνατο νὰ ἐφαρμόσῃς σύστημα προτιμητικῶν δασμῶν πού νὰ μὴν ἀδικῇ εἴτε τὴν Ἀγγλία εἴτε τούτη ἡ ἐκείνη τὴν ἀποικία, γιατί τὰ βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορικὰ συμφέροντά τους ἀνταγωνίζονται. Ἡ προτίμηση ἐνὸς ἀποικιακοῦ εἶδους ἴσως βλάψῃ ἄλλη ἀποικία, ἢ ἄλλο ἐμπορικὸ κλάδο. Σύστημα προτιμητικὸ πρέπει νὰ βασίζεται σὲ ἀμοιβαία ὠφέλεια καὶ θυσία. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀδύνατο ὅταν ὁ ἓνας ζητᾷ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἐξαγωγή του, ἐνῶ ὁ ἄλλος γυρεύει νὰ προστατέψῃ τις βιομηχανίες του ἀπὸ ξένο συναγωνισμό. Ὁ ἀρχισὴρ παζάρεμα καὶ λογομαχία, ὁ καθένας ζητώντας νὰ δώσῃ ὅσο γίνεται λιγώτερο καὶ νὰ πάρῃ ὅσο περισσότερο μπορεῖ. Θὰ γεννηθῇ ζήτημα ἂν καθε ἀποικία ἔλαθε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἰσότιμο τοῦ ὅ,τι τῆς ἔδωσε καὶ τοῦ ὅ,τι ἔλαθαν ὅλες οἱ ἄλλες. Κι ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κεντρικὴ ἐξουσία πού ν' ἀποφασίζῃ τὸ δίκιο τοῦ καθενός, τὸ τέλος θὰναι δυσἀρεσκεία, διχόνοια, ἔχτρα, ἴσως καὶ χωρισμός. Πιστὴ ὡς τῶρα στὸ σύστημα Ἄνοιχτοῦ Ἐμπορίου, ἡ Ἀγγλία δὲν ἀναγκάζεται νὰ ἐξοδιάξῃ δύσκολα προβλήματα πού ἀγγίζουν τ' ἀντίπαλα συμφέροντα εἴτε τῶν ἐντόπιων βιομηχανιῶν, εἴτε τῶν ἀποικιῶν της. Ἄμα ὅμως ἀρχισὴρ προτιμητικὸς δασμούς, καθε βιομηχανία πού θὰ παραγῇ ἀκριβώτερα, δίχως νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ μεγαλῆτερο ἀποικιακὸ ἐμπόριο, θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Κράτος προστατευτικὰ μέτρα. Ἢ ἢ μιὰ πότε ἢ ἄλλη βιομηχανία θὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ τὸ τέλος θὰναι γενικὴ προστασία. Ἢ ἴσως μάλιστα τὸ προτιμητικὸ σύστημα τελειώσῃ

πραπέζι σ' ὅλους, πού ἦταν ἐκεῖ. Τις ἄλλες μέρες ξέταζε τοῦ Λάμωνα τὰ ἔργατα καὶ βλέποντας τὰ χωράφια ἀύλακωμένα, τὰμπέλια μετὰ φύλλα, τὸ περιβόλι ὁμορφο (γιατὶ γιὰ τὰ λουλούδια τὸ βάρος τὸπαίρνει ἀπάνω του ὁ Ἄστυλος) εὐχριστιόταν περίσσα καὶ τὸ Λάμωνα παίρνει καὶ πὼς λύτερο θὰ τὸν ἀφήσει τούταξε. Κατέβηκεν ὕστερς καὶ στὸ κοπάδι γιὰ νὰ ἰδεῖ καὶ τὰ γίδια καὶ τὸ βοσκό. Ἡ Χλόη στὸ δάσο ἔφυγεν, ἐπειδὴ ντρέπηκε καὶ φοβήθηκε τὸσον κόσμον. Μὰ ὁ Δάφνης ἔμειν' ἐκεῖ, γιδωτόμαρο μαλλιάρῳ ζωσμένος, ταγαρί καινούργιοραμμένο ἔχοντας κρεμασμένο ἀπὸ τοὺς ὤμους, κρατῶντας μετὰ τὸνα του χέρι χλωρὰ τυριὰ καὶ μετὰ ἄλλο κατσικάκια βυζανιάρικα ἂν καμιά φορὰ ὁ Ἀπόλλωνας δουλεύοντας στὸ Λαομέδοντα βόσκησε βόδια, τέτιος ἦταν, ὅπως τότες φάνηκεν ὁ Δάφνης. Αὐτὸς λοιπὸν δὲν εἶπε τίποτις, παρὰ ἀφοῦ κατακοκκίνισεν, ἔρριξε τὰ μάτια του χάμου, δίνοντας τὰ χρισμάτα· μὰ ὁ Λάμωνα εἶπε:

— Αὐτὸς, ἀρέντη, εἶναι τῷ γιδωῶνε σου ὁ βοσκό. Ἐσὺ πενήντα μούδωσες νὰ βόσκω καὶ δυὸ τράγους· τούτος σου τᾶχει καίμει ἑκατὸ καὶ δέκα τράγους· βλέπεις πόπο παχιές εἶναι καὶ μαλλιαρές καὶ μετὰ γερὰ τὰ κέρατα: τις ἔμαθε νὰ νοιώθωνται καὶ τὴ μουσικὴ· τὸ σουραῦλι λοιπὸν ἀκούγοντας ὅλα τὰ κάνουν.

ΙΑ'. Ὄντας ἐκεῖ ἡ Κλεαρίστη, θέλησε νὰ ἰδεῖ αὐ-

τὸ πού εἶπεν ὁ Λάμωνα καὶ διατάζει τὸ Δάφνη νὰ παίζει τὸ σουραῦλι στὰ γίδια, ὅπως συνήθιζε, καὶ τοῦ τᾶχει ἄμα παίζει νὰ τοῦ χαρίσει ἓνα πουκάμισο καὶ ποδίνες. Ἡ ἐκείνος ἀφοῦ τοὺς καθίσε γύρου σὰ σὲ θέατρο, στάθηκε κάτου ἀπ' τὴν βελανιδιὰ καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ ταγαρί τὸ σουραῦλι, πρῶτα φύσηξε λίγο. Καὶ τὰ γίδια σταμάτησαν σηκώνοντας τὸ κεφάλι. ὕστερς ἔπαυσε τὸ σκοπὸ τοῦ βοσκημάτου καὶ τὰ γίδια ἔβρισκαν σκύδοντας τὸ κεφάλι· πάλι ἔπαυσε γλυκὰ καὶ ὅλα μαζὶ ἔκαπλωθηκαν χάμου· καὶ ἔβγαλε στριγγὸ λάλημα· καὶ ἐκεῖ να σὰ νάρχονταν λύκος ἔτρεξαν στὸ δάσο νὰ κρυφτοῦν· ὕστερς ἀπὸ λίγο ἔπαυσε τὸ ξαναφωναχτικὸ καὶ τὰ γίδια βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δάσο κοντὰ στὰ πόδια του ὅλα μαζεύτηκαν. Μήτε ἀνθρώπου· δούλους δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἰδεῖ κανένας ἔτσι ν' ἀκούει στὴν προσταγὴ τοῦ ἀρέντη. Κι ὄλοι οἱ ἄλλοι λοιπὸν θάμαζαν καὶ περισσότερο ἢ Κλεαρίστη καὶ ὀρκίστηκε, πὼς τὰ δῶρα πούταξε θὰ τοῦ δώσει, γιατί ἦταν καλὸς γιδάρης καὶ ἤξερε καὶ μουσικὴ. Κι ἀφοῦ γύρισαν στὸ ἐξοχικὸ γηωμάτιζαν καὶ στὸ Δάφνη ἀπὸ ὅσα ἔτρωγαν ἔστειλαν. Κι αὐτὸς μαζὶ μετὰ τὴ Χλόη ἔτρωγε καὶ εὐχριστιόταν δοκιμάζοντας πολιτικὸ μαγερέμμα, καὶ ὄλιπες πὼς θὰ πετύχουν τὸ γάμο, ἄμα πείσει τ' ἀρέντηκα.

ΙΒ' Μὰ ὁ Γνάθωνας ξανακμμένος ἀπὸ ὅσα εἶχαν γίνετο στὸ κοπάδι καὶ νομίζοντας ἀνυπόφερτη τὴ ζωὴ

του, ἂν δὲν ἀπολάσῃ τὸ Δάφνη, ἀφοῦ παραφύλαξε τὸν Ἄστυλο ἐκεῖ πού περιδιάβαζε στὸ περιβόλι καὶ τὸν ἔφερε στὸ ναὸ τοῦ Διόνυσου, τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ φιλοῦσε. Κ' ἐπειδὴ ἐκείνος ρωτοῦσε γιατί τὰ κάνει αὐτὰ καὶ τὸν πρᾶσταζε νὰ τοῦ εἰπῆ καὶ τοῦ ὀρκίζονταν πὼς θὰ τοῦ κάνει τὴ χάρη:

— Πάει, ἀρέντη, ὁ Γνάθωνας σου, εἶπεν αὐτὸς πού ἴσα μετὰ τῶρα μονάχα τὰ τραπέζια ἀγαπαῦσε, πού προτῆτερα ὀρκίζονταν, ὅτι τίποτις δὲν εἶναι ὁμορφότερο ἀπὸ τὸ παλιὸ κρασί, πού ἀπ' τὰ παιδιὰ τῆς Μιτυλήνης θαρροῦσε καλύτερους τοὺς μαγερούς σου· τῶρα μονάχα ὁ Δάφνης μού φαίνεται πὼς εἶναι ὁμορφος· καὶ μὴ δοκιμάζοντας πιά τὰ πλοῦσια φαγιά σου, ἂν καὶ καθε μέρα ἐτοιμάζονται τόσα κρέατα, ψάρια, γλυκὰ, μετὰ χαρὰ μου θὰ γινόμενα γίδια, γιὰ νὰ τρώω χορτάρι καὶ φύλλα, τοῦ Δάφνη τὸ σουραῦλι ν' ἀκούω καὶ ἐκείνος νὰ με βόσκει· μὰ ἐσὺ γλύτωσε τὸ Γνάθωνα σου καὶ τὸν ἀνίκητο ἔρωτα καταπάνεσέ τον. Εἶδεμ' ὄρκίζουμαι στὸ θεὸ μου, ἀφοῦ πᾶρω σπαθάκι καὶ ἀφοῦ γιομίσω τὴν κοιλιὰ μου φαγιά, θὰ σκοτωθῶ μπρὸς στοῦ Δάφνη τὴ θύρα. Κ' ἐσὺ δὲ θὰ με πείσῃ πιά Γνάθωνα, ὅπως συνήθιζες χωρατεύοντας πάντα.

ΙΓ' Δὲ βόσκηζε νὰ τότε βλέπει νὰ κλαίει καὶ πάλι τὰ πόδια νὰ τοῦ γλυκοφιλεῖ, γιατί ἦταν μεγαλόκαρδο παλληκάρι καὶ ἤξερεν ἀπ' ἀγάπης πόνο, παρὰ τοῦδινε τὸ

και σε δασμό εισαγωγής άπένω σε πρώτες ύλες, μάλλι, μπαμπούκι, σίδερο, ζυλική κ.τ.λ. Γιατί όλες οι άποικίες δέν παράγουν τά ίδια και καθεμιά θά ζητήση νά προτιμηθῆ ὅ,τι παράγει πιό πλήθια. Άν ἡ Άγγλία δώση δασμολογικά προνόμια σ' άποικιακά γεννήματα, θά ὠφεληθῆ σημαντικά τὸ Καναδά, πολὺ λιγώτερο ὅμως θά ὠφεληθῶν άλλες άποικίες, καί μερικῆς καθόλου. Ἡ Άουστραλία κ' ἡ Νότικ Άφρική μὲ τὸ δικιο τους θά ζητήσουν τά ίδια προνόμια γιά τὸ μάλλι τους καί τὰ πετρεῖά τους, ἡ Ἰντια κί άλλες Κατοχές γιά ζάχαρη καί μπαμπούκι, άλλες γιά ζυλική καί πάει λέγοντας. Ὁ άναγκαστῆ λοιπόν ἡ Άγγλία νά βάλῃ δασμὸ εισαγωγῆς σ' ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη, ἐξόν μονάχ' ὅσα ἔρχονται ἀπὸ τίς άποικίες, κί αὐτῆ ἡ ἀκρίθεια τῆς πρώτης ὕλης θά βλάψῃ δίχως ἄλλο τίς σημαντικώτερες βιομηχανίες τῆς. Σά συλλογιέσαι κίόλας πῶς τὸ μεγαλειότερο βάρος τοῦ Βρετανικοῦ Κράτους, καθὼς ἐξοδα στρατοῦ, στόλου, κ.τ.λ. πέφτει στή ράχη τῆς Άγγλίας, σάν πιό δικιο φαίνεται νά τῆς δώσουν οἱ άποικίες τῆς δασμολογικά προνόμια, δίχως καί νά τῆς ζητήσουν άλλα τόσα.

Μήτε εἶναι ἀλήθεια πῶς τὸ νά προμηθεύεται ἡ Άγγλία ὅλα τῆς τὰ γεννήματα μέσα στοῦ Βρετανικοῦ Κράτος θά τὴν ὠφελήσῃ σὲ ὦρα πολέμου. Ἰσα ἴσα μάλιστα θά τὴν ὠφελήσῃ νά τὰ προμηθεύεται κ' ἀπὸ οὐδέτερα Κράτη, πού γιά νά μὴ χάσουν τίτοιο σημαντικὸ ἐμπόριο θά κάμουν τὰ δυνατὰ τους νά μὴ λογαριάζεται τὸ γέννημα πολεμικὸ λαθρεμπόριο. Ἔτσι γλυτώνει τὸν κίντυνο νά τῆς λείψουν τὰ θρόφιμα.

M.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» καί στὰ κίόσκι ατῆς Ὁμονοίας, καί τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν Οἰκονομικῶν πουλιοῦνται τὰκόλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα — κ' ἕνα φρζ. γιά τὸ Ἐξωτερικό:
Τοῦ ΠΥΧΑΡΗ : «Τὸνισρο τοῦ Γιαννίρη» καί τὸ «Ταξίδι μου». —Τοῦ ΠΑΛΛΗ : «Ἡλιος καί Φεγγάρι». —Τοῦ ΒΦΤΑΔΙΩΤΗ: «Ἡ Μαζώχρα (διήγημα) καί ὁ Βουρκόλακας (δράμα).» —Τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καί ἡ εκπαιδευτικὴ μάς ἀναγέννησις». —Τοῦ ΦΙΑΗΝΤΑ «Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας» καί Ἄπὸ τοῦς θρόλους τῶν αἰώνων (ποιήματα).
Οἱ ἀγοραστῆς τῶν ἐπαρχιῶν πληρώνουν 30 λεπτά ταχυδρομικά γιά κάθε βιβλίο.
Οἱ ἀγοραστῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ δέν πληρώνουν ταχυδρομικά.

λόγο του πῶς θά τόνε ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του καί πῶς θά τόνε φέρῃ στήν πολιτεία δικόνε του σκλάβο καί κεινοῦ ἀγαπητικῶ. Καί θελοντας νά τ' ἀνοίξῃ καί κεινοῦ τὴν καρδιά τόνε ρωτοῦσε χαμογελοῦντας, ἄν δὲ ντρέπεται τοῦ Λάμωνα τὸ γιὸ ν' ἀγαπάει, παρὰ καί μὲ τὰ σωστά του γυρεύει νά πλαγιάσει μαζί μὲ παλληκαράκι, πού βόσκει γίδια καί συνάμα καμῶνονταν πῶς τὴν τραγισία βράμα συχάινεται. Μά κείνος καθὼς εἶχε μάθει κάθε τοῦ ἔρωτα παραμῦθι στὰ τραπέζια τῶν παρκαλυμένων, ὄχι ἀστόχαστα, καί γιά τὸν ἑαυτοῦ καί γιά τὸ Δάφνη, ἔλεγε:

—Κανένας ἀγαπητικός, ἀφέντη, δέν τὰ φιλολογαί αὐτὰ, μόνε σ' ὅποιος λογῆς ποῖμα κί ἄν βρεῖ τὴν ὁμορφιά, σκλαβύνεται. Γι' αὐτὸ καί φυτὸ κάποιος ἀγάπησε καί ποτόμι καί θεριό. Κί ὅμως ποιὸς δὲ θά λυπόταν ἀγαπητικῶ, πού ἔπρεπε νά φοβᾶται κείνον πού ἀγαπάει; Μά ἐγὼ ἀγαπάω στὸ κορμί τοῦ σκλάβου τὴν ὁμορφιά τῆ λεύτερη. Βλέπεις πῶς μὲ καλὲ τὰ μαλιὰ του μοιάζου; πῶς λάμπουν κάτου ἀπὸ τὰ φρύδια τὰ μάτια σὰ δαχτυλιδόπετρα μέσα σὲ χρυσὴ δέση; πῶς τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο κοκκινάδι καί τὸ στόμα του ἀπ' ἄσπρα δόντια σάν τοῦ ἑλέφαντα; Ποιὸς ἀγαπητικός δὲ θά παρακαλοῦσε ἀπὸ κει νά πάρει νόστιμα φιλιὰ; Κί ἄν βροκὸν ἀγάπησα, τοῦς θεοῦς μιμήθηκα. Βαϊδολάτης ἦταν ὁ Ἀχίσης καί τὸν πῆρεν ἡ Ἄφροδίτη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"

Μεγάλο τὸ βραβεῖο δὲ θά εἶναι οὔτε πάλι μεγάλα πράματα ζητοῦμε. Μιά ἐξυπνάδα, ἕνα ἐπιγραμματάκι, ἕνα διάλογο, σὲ τριάντα λέξεις τὸ πολὺ πολὺ, ὄχι παραπάνω. Τά καλά θά δημοσιεύονται στὸ «Νουμά» κί ὅποιος στέλνει τὸ καλύτερο θά παίρνῃ ΔΕΚΑ ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ — ὅποια τ' ἀρέσουν — ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» ἢ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΤΟ «ΝΟΥΜΑ» ΧΑΡΙΣΜΑ.

Ὁ Διαγωνισμὸς ἄν πετύχῃ, θά γίνεται κάθε μῆνα. Γιά τὸν πρώτο, τὸν Ἀπριλιάτικο, προθεσμία ἢ τελευταία μέρα τοῦ Ἀπρίλη. Ὅτσι μᾶς στείλουν μὲ τβνομά τους ἢ μὲ ψευτόνομα, πρέπει ἀποξῶ ἀπὸ τὸ φάκελλο νά βάλουν ἕνα Δ γιά νά ξέρουμε πῶς εἶναι γιά τὸ διαγωνισμὸ.

Ἡ ΜΙΤΕΡΑ

(Ἀπαγγέλλθηκε στὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο)

Σ' ἐκείνους τοῦς χρυσοῦς καιροῦς πού ἤμουνα παιδάκι, Σάν ἔνοιωθα μέσ' στήν καρδιά τὸν παιδιακίτιο πόνο, Ἔτρεχα στή μητέρα μου νά πάρω ἕνα φιλάκι, Κί' εὐθὺς ὁ πόνος ἔπαυε μὲ τὸ φιλάκι μόνο.

Ὅταν ἀρρώστεια μ' ἔδερε, ἢ πυρετὸς ἢ ζάλη, Ἔτρεχα στῆς μητέρας μου τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά, Καί ὅλα ἐκεῖ μοῦ πέρασαν καί τραγουδοῦσα πάλι Σάν τὰ μικρὰ πουλιά.

Σάν ἔβλεπα στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι, Στὸν κάμπο χίλια λούλουδα, φαράκια στὸ νερό, Ἔτρεχα στή μητέρα μου, κοντὰ τῆς νά μὲ πάρῃ, Καί νά μοῦ πῆ πῶς ἔγειναν αὐτὰ, σὲ ποιὸν καιρὸ.

Κί' ἐκείνη, ἀφοῦ μ' ἀγκάλιαζε, μὲ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα Μοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὄλ' αὐτὰ μὲ θεία ὑπομονή. Κί' ἐνῶ μοῦ τὰ ἐξηγοῦσ' αὐτῆ, γὼ τὴν ρωτοῦσ' ἀκόμα Καί κούραση δέν ἔνοιωθε τῆς μάννας ἢ φωνῆ.

Ἄν ἔβλεπα τριγύρω μου θηρία ἀγριεμένα, Ἡ πυρκαϊὰ ἢ θάλασσα μὲ κῦμα φοβερό, Ὅθ' ἔτρεχα στή μητέρα μου. Κοντὰ τῆς πιά κανένα Στὴν κόσμο δέν θά τρώμαζα στοιχεῖο τρομερό.

γίδια ἔβοσκον ὁ Βράχιος κί ὁ Ἀπόλλωνας τὸν ἀγάπησε βροκὸς ἦταν ὁ Γανυμήδης κί ὁ Δίας τὸν ἀρπαξέας μὴν περιφρονοῦμε παιδί, πού εἶδαμ καί τὰ γίδια σάν ἀγαπητικῆς νά τ' ἀκούν' μὰ ἄν ἀφήνουν νά μὲναι ἀκόμη κάτου στή γῆς ἑτέια ὁμορφιά, ἄς χρωστάμε χάρη στοῦ Δία τοῦς ἀετούς.

ἸΔ' Κί' ἀφοῦ γλυκογέλασεν ὁ Ἀστυλος γι' αὐτὰ μάλιστα τὰ λόγια του καί εἶπε, πόσο μεγάλους σοφιστῆς ὁ ἔρωτας κάνει, ζητοῦσεν εὐκαιρία, πού γιά τὸ Δάφνη στὸν πατέρα του νά μιλήσει. Μά σάν τᾶκουσε κρυφὰ ὅλα ὅσα εἰπῶθησαν ὁ Εὐδρομος, κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τῆ μιά μεριά ἀγαποῦσε τὸ Δάφνη, γιάτὶ ἦταν τίμιο παλληκαράκι, κί ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦρχόταν κακὸ νά γίνῃ ξενοτρόπισμα τοῦ Γνάθωνα τέτοια ὁμορφιά, ἀμέσως τὰ λείει ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα καί σὲ κείνον καί στὸ Λάμωνα. Ὁ Δάφνης λοιπόν, ἀφοῦ σάστισε στήν ἀρχή, ἀποφάσισε ν' ἀποκοτῆσει νά φύγῃ ἀντάμα μὲ τῆ Χλὴ ἢ νά πεθάνῃ μαζί μ' ἐκείνη. Μά ὁ Λάμωνας φωνάζοντας ἔξω ἀπ' τὴν αὐλὴ τῆ Μυρτάλη:

—Χαθήκαμε γυναίκα, εἶπε ἦθε ὁ καιρὸς νά φανερώσουμε τὰ κρυφὰ ἄς μείνουν ἔρμα τὰ γίδια κί ὅλα τᾶλλα ὅμως μὰ τὸν Πάνα καί τίς Νύφες, κί ἄν πρέπει τὰ βόδια, καθὼς λέν, στὸ σταῦλο νά τ' ἀφήσω, τοῦ Δάφνη ἢ μοῖρα ποιά εἶναι δὲ θά κρύψω, παρὰ καί ὅ,τι βρῆκα παραπεταμένο θά εἰπῶ, καί πῶς τὸν εἶδα

Θαρροῦσα παντοδύναμη πῶς ἦταν ἡ μητέρα Πῶς τίποτε δέν ἦτανε πού αὐτῆ νά μὴν τὸ ἔξερῃ. Ἐνόμιζα πῶς ἦτανε καί ἡ ὠραιότερα Σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη.

Σάν ἄφρησα τοῦς παιδικοῦς κί' εὐτυχισμένους χρόνους, Τὴν παιδιακίσια μου χαρὰ, τὸν πρώτο θησαυρό, Σάν ἔνοιωσα μέσ' στήν καρδιά καί πιὸ μεγάλους πόνους, Πάλι στῆ μάννα μου ἔτρεξα παρηγοριά νά βρῶ.

Σάν βρέθηκα σὲ ταραχῆ, σὲ πλάνη, ἀμφιβολία, Ἄν ἦθε κάποτε στιγμή πού νά ἀσθανθῶ δειλῆ, Πάλι στῆ μάννα μου ἔτρεξα γιά ναῦρω προστασία, Νά πάρω συμβουλή.

Ἄν φίλους φέρῃ ἡ μοῖρά μας στὸν κόσμο ν' ἀποκοτῶμε, Μά φίλο σάν τῆ μάννα μας δέν ἔχομε στή γῆ. Ἄπ' τῆ στιγμή πού μᾶς γεννᾷ ὡς πού νά χωρισθοῦμε Ἡ μάνν χύνει βάλσαμο στήν κάθε μας πληγῆ.

Ἄς τὴν ὀπλιζῶμε λοιπόν μὲ δύναμη μεγάλη Κί' ἀτέλειωτη ἀντοχή, Ἄς τῆς στολιζῶμε λαμπρὰ μὲ τὰ οὐράνια κάλλη Τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχῆ.

Ἄν θέλῃ ἄνδρας γίγαντας ἢ λατρευτῆ πατρίδα Μά ἀπὸ μητέρες ἔχομε ἀνάγκη πιὸ πολλή. Αὐταῖς γεννοῦν τοῦς ἥρωας, αὐταῖς εἶν' ἡ ἐλπίδα, Τοῦ κόσμου, ἢ στολή.

Τὰ τρυφερὰ κορτίσια μας κοουλίτταις δέν θά μείνουν. Ἐχει ὁ καιρὸς πτερά. Ἄς τὰ μορφώσωμε καλά, γιάτὶ κί' αὐτὰ θά γίνουν Μητέρες μιὰ φορὰ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ Α. ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἐπὸ τὴν σκιῶν τῶν Φοινίκων εἶναι ὁ τίτλος τῶν καινούργιων διηγημάτων τοῦ Μπετούινου διηγηματογράφου κ. Μεταξᾶ ἢ Βοσπορίτη.
— Τὰ διηγήματα αὐτὰ ἔχουν καί πρόλογο γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Μπάμπη Ἄννινο φυσικώτατα!
— Διαβάστε τὰ διηγήματα γιά νά δικαιολογήσετε τὸν πρόλογο ἢ — τὸ ἴδιο κάνει — διαβάστε τὸν πρόλογο γιά νά δικαιολογήσετε τὰ διηγήματα.
— Κάποιος μάλιστα εἶπε, καί πολὺ σωστά, πῶς τὰ αὐτὸ τὴν σκιῶν τῶν Φοινίκων δέν εἶναι διηγήματα μετὰ πρόλογου, ἀλλὰ πρόλογος μετὰ διηγημάτων.
— Προήχθη στὸ χρυσοῦν σταυρὸ τοῦ Σωτήρος ὁ κ. Λύσανδρος Χαντζηκωνσταντῆς.
— Τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο ἔκανε κ' ἕνα θαῦμα

νὰ θρέφεται θά φανερώσω, κί ὅσα βρῆκα μαζί του πεταμένε θά δείξω. Ἄς μάθει ὁ Γνάθωνας ὁ βρωμερός, ποιὸς ὄντας ποιά ποθυμᾶει. Ἐτοίμαζέ μου μονάχα καλὰ τὰ σημάδια.

Κί' ἀφοῦ συμφώνησαν αὐτὰ μπῆκαν πάλι μέσα. ἸΕ' Ὁ Ἀστυλος ὅμως πέφτοντας ἀπάνου στὸν πατέρα του, ὅταν τὸν πέτυχεν ἡσυχό, ζητάει τὸ Δάφνη νά τὸν πᾶει στήν πολιτεία γιάτὶ ἦταν ὁμορφος καί δέν τάξιζε νά ζεῖ στήν ἐξοχή, καί γιάτὶ μπορούσε ἀπὸ τὸ Γνάθωνα καί τῆς πολιτείας τὰ πράματα νά μάθει μὲ χαρὰ του ὁ πατέρας παραδέχεται κί' ἀφοῦ ἔστειλε καί φώναξε τὸ Λάμωνα καί τῆ Μυρτάλη τοῦς ἔλεγε τὴν καλὴν εἶδηση, ὅτι ἀπὸ διῶ καί πέρα τὸν Ἀστυλο ἀντίς τὰ γίδια καί τοῦς τράγους θά περιπέται ὁ Δάφνης καί τοῦς ἔταξεν ὅτι διῶ γιδάρηδες ἀντίς γιά κείνονα θά τοῦς δώσαι. Τότες ὁ Λάμωνας, ἐνῶ πιά ὅλοι ἔχουν μαζευτεῖ καί χαίρουνταν πῶς ὁμορφο δοῦλο θάχουν μαζί τους, ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἀδεια νά μιλήσει, ἄρχισε νά λείει:

— Ἄκουσε, ἀφέντη, ἀπὸ γέρο ἄνθρωπο ἀληθινὸ λόγο. Καί πιάνω ὄρο στὸν Πάνα καί στίς Νύφες, πῶς δὲ θά πῶ καθόλου ψέματα. Δέν εἶμαι τοῦ Δάφνη ὁ πατέρας, μήτε εἶχε τὴν τύχη ἢ Μυρτάλη μητέρα νά γίνῃ. Ἄλλοι γονιοὶ τὸ παραπέταζαν αὐτὸ τὸ παιδί, ἔσως γιάτὶ ἔχουν παιδιὰ μεγαλύτερα ἀρετὰ, κ' ἐγὼ τὸ βρῆκα πεταμένο καί γίδα δική μου τανάθρεβε, πού καί

Μας εφούρτισε παιδαγωγό και τον δικηγόρο κ. Αντ. Μάτση.

— Να δήτε πώς αν γίνει κανένα συνέδριο των Ψωμάδων ή των Φραγκογραφτάδων, πάλι ο κ. Μάτσης θάνα στη μέση ως εισηγητής.

— Τά σαστίλει κανένας με μερικούς ανθρώπους σαν τον κ. Μάτση! Να κίνη διάλεξη στα «Παναθηναία», εισηγήση στο Βαπαιδευτικό Συνέδριο, πρόποση στο δασκαλό-τραπέζι! Μας πώς τὰ προφταίνουν τόσα πράγματα μαζί!

— Σοφωτάτη ή πρόταξη του κ. Χρηστομάνου να εισαχθή ή καθαρύουσα στα δημοτικά σχολεία.

— Οι δασκάλοι δέν τόν εννοώσαν, και γι' αυτό άντι να στεφανώσουν τόν κ. καθηγητή της Χημείας, στεφανώσαν τόν Κοραή.

— Μας γύρισε με τὸ καλό και ο κ. Μιστριώτης από τους βίους τόπους.

— Γιώργης πήγε, Γιώργης ήρθε. Ούτε Χατζής δέν έγινε.

— Τὸ κατάστημα Πάλλη και Κοτζιά τύπως κάρτ-ποστὰλ κί τις εικόνας μερικῶν λογίων τοῦ σωροῦ.

— Ἡ εισαγγελία μαθαίνουμε θά τις κατασχίσῃ ως άπεινες. Καί καλά θά κίνη.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΕΡΙΚΑ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΑ

Φίλτατε «Νουμά»

Και σήμερα με δασκαλικά θά σε σκοτίσω, με ζητήματα δηλαδή του κύκλου μου. Είμαι κ' ἐγώ ρωμίζω, καθώς ξέρεις, έχω όμως την άτυχία να είμαι έξω από τὸ γενικό τὸν κανόνα τῶν ὁμοεθνήδων μου, πὸ ξεφυτρῶνουν εἰδικοί και ἀρμόδιοι σὲ κάθε ζήτημα πὸ παρουσιάζεται. Τί κρίμα!

Σ' ἐν' από τὰ περασμένα φύλλα σου στὸ 79ο μίλησα γιὰ τὴν ὀρθογραφία τῆς λέξης στὸν, στὴν κ.λ. Ἐξὸν ὅμως ἀπὸ τὸ στὸν αὐτό, πὸ είναι, καθώς εἴπαμε, πρόθεση, ἔχουμε και μιὰ ἄλλη ὁμοιοπρόφερτη λέξη, ἀλλὰ με διαφορετικὴ γραφή, τὴ σ' τὸν (ὄχι βέβαια ἴς τὸν, ἀλλὰ σ' τὸν, γιατί, τὸ ξαναλέμε, τύπος ἴς τὸν δέν ὑπάρχει). Τὸ σ' τὸν αὐτό είναι δυὸ λέξεις, ἀντωνυμίες και οἱ δυὸ, πὸ πολλές φορές τὲς λέμε και τὲς γράφουμε και ξεχωριστά, τὸ σὲ ἢ σοῦ, και τὸ τὸν = αὐτόν. Θά σ' τὸ πῶ = θά σὲ ἢ σοῦ τὸ πῶ. Θά σ' τὸν ἔστελνα = θά σὲ (ἢ σοῦ) τὸν ἔστελνα. Θά σ' τὲς (ἢ τίς) βρέξω = θά σοῦ τὲς (ἢ τίς) βρέξω.

Λοιπὸ πρέπει να γράφουμε: στὸν τὴν πρόθεση

και σ' τὸν τὴν ἀντωνυμία. Ἴδου και μερικὰ παραδείγματα πὸ ἔχουν και τοὺς δυὸ τοὺς τύπους: σ' τὲς ζήτησα στὲς δώδεκα σ' τὸν ἔστελνα στὸν Ἐπαχτο. Αὐτὰ ὄντας σ' τὰ ἴγραφα εἶμουν στὰ Γιάννα κ.τ.λ.

Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία ἄς ποῦμε λίγα και γιὰ τὸν τονισμό δυὸ λέξεων, πὸ τὲς μεταχειριζόμαστε πολὺ συχνὰ και οἱ λόγοί μας τὲς τονίζουν ὅπως τύχη. Οἱ παρατήρησεις αὐτὲς ὅσο και να φαίνονται μικρολογήματα, είναι μ' ὅλα ταῦτα πράγματα, πὸ πρέπει να τὰ προσέχουμε, ὅσο πὸν να ῥθῃ ἢ ἐποχῇ να γλυτώσωμε ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ὀρθογραφία με τὰ πολυποίκιλα ἐνοχλητικὰ μικρόβια πὸ τὴν ἀκολουθοῦν και κατακτοῦν βάσανο και στοὺς καλαμαράδες και στοὺς στοιχειοθέτες. Ἐννοεῖται ὅτι μέσα στα ἐνοχλητικὰ αὐτὰ μικρόβια τῆς ὀρθογραφικῆς τὴν πρώτη θέση τὴν ἔχουν οἱ δασκάλοι.

Οἱ δυὸ αὐτὲς οἱ λέξεις είναι τὸ πὸν και τὸ πῶς. Τὸ πὸν τὸ μικροῦταικο αὐτὸ δακμόνιο, τὸ μονοσύλλαβο αὐτὸ λεξουδάκι είναι τόσο χρήσιμο στὴ δημοτικὴ, ὅσο και τὸ ἄλατι στὸ μάγειρα. Ἀπὸ πόσες σχολαστικὲς φράσεις δὲ μὰς γλύτωσε τὸ καθημένο, και πόσες φορές ἐκεῖ πὸν γράφουμε και μιλοῦμε δὲ μὰς εὐκολύνει ὅπως εὐκολύνει τὴ λύση τῶν ἀρχαίων δραμάτων ὁ «ἀπὸ μηχανῆς Θεός!» Και μήπως εἶναι λίγες οἱ περιστάσεις πὸν μεταχειριζόμαστε: Ἄκουσε να ἴδῃς: 1.) πὸν ἀναφορικό: αὐτὰ πὸν (=τὰ ὅποια) σοῦ λέω. 2.) πὸν εἰδικό: εἶπαν πὸν (=ὅτι) καλ λιτέρεψε. 3.) πὸν χρονικό: ἐκεῖ πὸν (=ἐνῶ) λέγαμε αὐτὰ, ἦρθε ὁ Μήτρος. 4.) πὸν τοπικό: ἐκεῖ πὸν (=ἐνθα) ξαπόστασα, ἄφισα τὸ μαντήλι. 5.) πὸν τροπικό: κατὰ πὸν (=με τρόπο πὸν μὰς δέχτη καταλάβαμε πὸν δὲ μὰς ἤθελε. 6.) πὸν δικαιολογητικό: φοβοῦμαι μὴ ἀρρωστήσης πὸν (=ἐπειδὴ) εἶσαι ἀδύνατος. 7.) πὸν εὐχτικό (εὐχὴ ἢ κατάρα). Ἄ πὸν (=εἴθε) να σε χαρῶ! Ἄ πὸν (=εἴθε) να χαθῇ. και 8.) πὸν Ἐρωτηματικό: πὸν θά πᾶς; πὸν γυρίζεις; κι ἄμὰν ἄμὰν.

Ἄπ' ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ πὸν περισπωμένη θέλει μόνον τὸ ἐρωτηματικό πὸν, πὸν διατηρήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχαία, ὅλα ὅμως τ' ἄλλα θέλουν ὄξετα.

Και τὸ πῶς θέλει περισπωμένη μόνον τὸ ἐρωτηματικό: πὸς εἶσαι; πὸς συνέθη αὐτό; κ.λ. σὲ κάθε ἄλλη περίσταση θέλει ὄξετα: εἶπαν πὸς ἦρθε κ.τ.λ.

Τελειῶνω με μιὰ συμβουλὴ σὰ δάσκαλος πὸν εἶμαι: Οἱ κύριοι δημοτικιστὰι πρέπει να πηγαίνουν με τὴ γραμματικὴ, και ὁ κ. Ψυχάρης πὸν φωνάζει πᾶν-

τοτε γιὰ τὴ γραμματικὴ δέν ἔχει ἄδικο. Ὁ ἀγῶνας σήμερα είναι γλωσσικός και στὴ γλῶσσα πρέπει πολὺ να ἔχουμε τὸ νοῦ μὰς. Σὲ κάθε ἄλλη περίσταση ἐπιτρέπονται να λέμε: γράψε πράγματα να ἔχουν οὐσία και γράφ τα ὅπως θέλεις. Στὴ σημερινὴ τὴν περίσταση ὅμως πρέπει να λέμε: γράψε ὅ,τι θέλεις, γράψ' το ὅμως καλά, γράψ' το με γραμματικὴ. Κ' εἶπατα ἐμεῖς, ἀδέρφια μου, δέν πέρνομε τὰ ρούσσικα τὰ ρούμπλια γιὰ κείνα πὸν γράφουμε, μόνε γιὰ τὴ γλῶσσα πὸν τὰ γράφουμε. Λοιπὸν προσοχὴ στὴ γλῶσσα! Τώρα μπορεί να δικαιολογούνται κάπως γιὰ τὴν ἀπροσεξία οἱ ποιητὰδες κ' οἱ καθημερνὸι ἀρθρογράφοι, πὸν ἔχουν να γράφουν γιὰ τρεχούμενα ζητήματα και τοὺς συναρπάζει τὸ θέμα, δὲ δικαιολογούνται ὅμως κ' οἱ διηγηματογράφοι, πὸν ἔχουν τόση λευτεριά στὴ διάθεσή τους. Πρέπει λοιπὸν, είναι ἀνάγκη, να γράφουν με τὴ γραμματικὴ, και γι' αὐτὸ δὲ χρειάζεται, πρὸς λίγη θέληση.

Ὁ διηγηματογράφος είναι ἐκείνος—ἐννοῶ διηγηματογράφο ρωμῖο, κι ὄχι φραγκοχαλασμένο— πὸν θά μᾶς τὴ γλωσσικὴ τὴν ὄλη, πὸν είναι σκορπισμένη στὸ λαό, ὁ διηγηματογράφος είναι ὑπεύθυνος να μὰς δώσῃ τὸ δείγμα τὸ τέλειο τῆς Ἐθνικῆς μὰς γλώσσας και μὰς μ' αὐτὸ τὴ ζωγραφιὰ τὴν ἀπαραλλάχτη τῆς ρωμαϊκῆς τῆς ψυχῆς.

Γιὰ σου και χαρὰ σου ὁ πιστός σου φίλος ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Περιεργο. Μέσα στα «Γράμματα» ὁ Παλαμᾶς ἔχει κ' ἐξοχη μελέτη γιὰ τὸν ποιητὴ Ἰούλιο Τυπίλλο. Ἡ μελέτη αὐτὴ θά σε λύσῃ τις ἀπορίες πὸν ἔχετε. — κ. Πλατωνίδη. Ἐτσι και μεῖς λέμε. Ἄλλος θάνα ὁ Βορεάδης τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου κι' ἄλλος ὁ Βορεάδης πὸν τὸν ἀναφέρει ὁ κ. Ψυχάρης: στα «Ρῶδα και Μῆλα» (Τόμος Β' σελ. 148 και κοτόπι). Ὁ Βορεάδης μιλάει σαν ἄνθρωπος, ἐνῶ ὁ κ. Βορεάδης τοῦ Συνεδρίου... Διαβάστε τοὺς λόγους του και θά φριξέτε. Τὸ ἴδιο και μεῖς! — κ. Τακ. Οἰκονομ. Βόλο. Τὸν φίλο κ. Κ. Ἀδ. θά τὸν βρῆτε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ν. Παπαδήμου. — κ. Πραξ Μουντζ. Ἀνάπλι. Θά δημοσιευθοῦν ἕνα δυὸ. Σὰς εὐχαριστοῦμε. — κ. Παπαμῶ. Μεθώνη. Τὰ λάβαμε. Εὐχαριστοῦμε. — κ. Ταμπουρλίδη. Ἄνακριθέστατα δημοσιεύτηκα ἢ ἐδηση ἀπὸ τὴν «Ἐστία». Κατὰ τις πληροφορίες μὰς ὁ κ. Μουχλίδης, ὅστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία «Παναθηναϊκὴ» διάλεξη ἀνάγγειλε στὸ φιλόμουσο κοινὸ και στὴν γεναία φρουρά, πὸς αἱ διαλέξεις θά γίνονται πια τὸ καλοκαίρι στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο, και τὸ χειμῶνα στὸ Πανόραμα τοῦ κ.Θών, ὅσο να βρεθῇ μεγαλύτερη σάλα.

τὴν ἔθαψα ἄμα πέθανε στὸ περίθλι, ἀγαπώντας τη, γιατί σὰ μητέρα φέρτηκε. Βρῆκα και σημάδια παραρριγμένα μαζί του! Τὸ βεβαιῶν ἀφέντη, και τὰ φυλάω, γιατί είναι σημάδια, πὸς ἔχει τύχη καλύτερη ἀπ' τὴ δικὴ μὰς. Να εἶναι λοιπὸν τοῦ Ἄστουλου σκλάβος δὲ μὸν κακοφκίνεται, ὁμορφος δούλος ὁμορφου και καλοῦ ἀφέντη! μὰ δὲ μπορῶ να ὑποφέρω να γίνεῖ ξεντροπίασμα τοῦ Γνάθωνα, πὸν βιάζεται να τὸν πᾶει στὴ Μιτυλήνη γιὰ να τὸν ἔχει σὰ γυναικα.

ἸΣΤ' Ὁ Λάμωνας ἀφρὸ εἶπεν αὐτὰ, σῶπασε κ' ἔχουσε πολλὰ δάκρυα. Κ' ἐπειδὴ ὁ Γνάθωνας ἀναγκριῶντονταν και πὸς θά τόνε δέριε φοβέριζεν, ὁ Διονουσιφάνος, σασιτισμένος ἀπὸ ὅσα ἄκουσε, πρόσταξε τὸ Γνάθωνα να σπαταίνει ἀγριοκυττάζοντάς τον με ζαρωμένα φρούδια, και τὸ Λάμωνα πάλε τόνε ρωτοῦσε και τόνε διάταζε να λέει τὴν ἀλήθεια χωρὶς να φτιάνει παραμύθια, γιὰ να τὸν κρατᾶει σὰ γιὸ του. Μὰ σαν ἐπίμενε κείνος κ' ὀρκίζονταν σ' ὄλους τοὺς θεοὺς και παραδινόνταν να τὸν τυραγοῦν, ἀν βγει ψεύτης, ἄμα κἀθησε κ' ἢ Κλεαρῖστη ζέταζαν τὰ ὅσα εἰπῶθησαν.

—Και γιατί θάλεγε ψέματα ὁ Λάμωνας, ἀφρὸ μποροῦσε ἀντίς γιὰ ἕνα δυὸ γιδάρηδες να πᾶρει; και πὸς μποροῦσε να τὰ φτιάσει αὐτὰ ἕνας χωριάτης; Γιατί ἀπίστευτο δέν ἦταν ἀπὸ τέτιο γέρο κ' ἀπὸ μήτρα πρόστρυχη τόσο ὁμορφο γιὸς να γεννηθεῖ;

Σκέφτηκαν να μὴ σκοτίζονται περισσότερο, πρὸς τὰ σημάδια πια να ζεταζούν, ἀν εδειχναν τρανὴ και καλύτερη τύχη.

ἸΖ' Πῆγε ἢ Μυρτάλη να τὰ φέριε ὅλα, πὸν φυλάγονταν σὲ ταγάρι παλιό κ' ἄμα τᾶφερε πρῶτος ὁ Διονουσιφάνης τᾶβλεπε κ' ὅταν εἶδε πανοφοράκι κόκκινο, θηλυκατῆρι δλόχρυσο, σπαθάκι με χέρι φιλιτισέριο, φωνάζαντας δυνάτα, αὐ ἀφέντη Δία», κρᾶζει τὴ γυναικα του γιὰ να τὰ ἴδει κ' ἐκείνη ἄμα τὰ εἶδε κ' αὐτὴ φωνάζει:

—Ἀγαπημένες μοῖρες! δέν τὰ βάλαμ' ἐμεῖς αὐτὰ κοντὰ στὸ ἴδιο τὸ παιδί και σὲ τοῦτα τὰ χωράφια δὲ στεἴλαμε τὴ Σωφροσύνη να τὰ φέρι; βέβαια δέν είναι ἄλλα, πρὸς τὰ ἴδια ἀγαπημένα μου ἄντρα. δικὸ μὰς είναι τὸ παιδί; γιὸς σου είναι ὁ Δάφνης και τὰ πατρικά του γιδια ἔβουσε.

Κι' ἐνῶ ἀκόμη αὐτὴ ἔλεγε κ' ὁ Διονουσιφάνης φιλοῦσε τὰ σημάδια κ' ἀπὸ περίσσα χαρὰ ἐκλαίγε, ὁ Ἄστυλος ἀκούγοντας ὅτι ἀδερφός του είναι, ἀφρὸ πέταξε τὸ πανωφόρι του ἔτρεχε κατὰ τὸ περίθλι θέλοντας πρῶτος να φιλήσει τὸ Δάφνη. Και σαν τὸν εἶδε ὁ Δάφνης να τρέχει με πολλοὺς και να φωνάζει, νομίσαντας ὅτι τρέχει γιὰ τὴν ἡθέλε να τὸν πιάσει, ἀφρὸ πέταξε χαμό το ταγάρι και τὸ σουραῦλι ἔφυγε κατὰ τὴ θαλάσσα γιὰ να γκρεμιστεῖ ἀπὸ τὸ μεγάλο βράχο. Και ἔως

—τὸ πῶς παραξένο—θὰ χάνονταν ὁ Δάφνης μὸλις βρέθηκε ἀν δὲ σκέφτονταν ὁ Ἄστυλος να ζαναφωνάζει:

—Στάσου, Δάφνη, και μὴ φοβηθεῖς καθόλου! ἀδερφόςσου εἶμαι και γονιοί σοι οἱ ὡς τὰ τώρα ἀφέντες σου! τώρα δὰ ὁ Λάμωνας γιὰ τὴ γίδα μὰς εἶπε και τὰ σημάδια μὰς εἶδε! και γυρίζοντας πίσω κύττα πὸς τρέχουν χερούμενοι και με γέλια! μὰ ἐμένα πρῶτα φίλησε! σ' ὀρκίζομαι στίς Νύφες, πὸς δὲ σοῦ λέω ψέματα.

Μὸλις ὅστερ' ἀπ' τὸν ὄρκο στάθηκε και τὸν Ἄστυλο, πούτρεχε, πρόσμεινε, κ' ὅταν σίμωσε τόνε γλυκοφίλησε. Κ' ἐκεῖ πὸν φιλοῦσε κείνονα, φτάνει τρεχάλα ὄλος ὁ ἄλλος κόσμος, δούλοι, δούλες, ὁ ἴδιος ὁ πατέρας, ἢ μητέρα μαζί του. Ὅλοι αὐτοὶ τὸν ἀγκάλιαζαν, τόνε γλυκοφιλοῦσαν χαρούμενοι, κλαίγοντας. Και κείνος τὸν πατέρα πρῶτ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους περιπιόταν και σαν ἀπὸ καιρὸ να τοὺς γνώριζε τοὺς ἐσφιγγε στα στήθια του και να βγει ἀπὸ τὴν ἀγκάλια τους δέν ἤθελε. Ἐτσι γλήγορα ἢ φύση γενναίε τὴ μπιστοσύνη. Παρολίγο να λησμονῆσει και τὴ Χλόη.

Ἀκολουθεῖ